

afsløre saa meget af deres Skønhed, som Lejligheden og Øjeblikkets fordomsfrie Mode tilstod.

Af det forulykkede Frihavns-Konsortium, hvis Medlemmer alle var bleven indbudt, havde de fleste sendt Afbud, hvad Ivan efter Gaardsdagens Begivenhed kun havde ventet. Alene den „forhenværende Proprietær“, Hr. Nørrehave, havde givet Møde, og hans landlige Skikkelse med den store Guldhalskæde og de dobbeltsaaede Støvler vakte en vis forbavset Opsigt i den elegante Forsamling.

Ivan, der tilfældigvis havde set ham komme kørende i en Droske sammen med den københavnske Selskabsløve, Overretssagfører Hasselager, undrede sig over dette Kompagniskab, og den Tanke slog ned i ham, om de to skulde have Planer for med Per. Han mindedes, at Hr. Nørrehave ved Mødet den foregaaende Dag havde vist nogen Misfornøjelse med den hovedkulds Afslutning af Forhandlingerne; og hvad Overretssagføreren angik, saa hørte han til de unge, hidsigt opadstræbende Forretningsmænd, der havde taget Max Bernhardt til Forbillede, saa det var jo ikke urimeligt, om han kunde føle sig fristet til et Forsøg paa at gennemføre, hvad selve Mesteren havde maattet opgive.

Af Familjens sædvanlige Gæster, dens saakaldte „Søndagsfremmede“, saaes Aron Israel og — ragende op over alle andre — Kandidat Balling, Literaturhistorikeren, Citatbeholderen, der som Bibelens magre Køer slugte sine Kolleger uden derfor at blive federe. Den første havde forputtet sin lille nervøse Skikkelse i en Krog, hvor hans mange Venner dog straks fandt ham. Balling derimod havde anbragt sig paa en iøjnefaldende Plads opad en Dørkarm; men trods sin fabelagtige Længde og sin interessante Mavekatarrs-Bleghed havde han her som i Literaturen det Uheld at forblive ganske upaaagtet. Om det saa var Rosalie, som dog i sin Tid havde følt sig beæret af hans Efterstræbelser, gik hun ham forbi med en Veninde under Armen uden at opdage ham. Og den lille, spinkle, endnu ikke sejstenaarige Pige, der allerede var paa klædt helt som Dame, brugte dog ellers sine Øjne godt!

Per var efterhaanden bleven Genstand for en Del Opmærksomhed, endda for mere, end han ved denne Lejlighed brød sig om. Hans støtte, solbrunede Skikkelse var nu ogsaa af god Virkning her imellem de mange Kontor- og Stuemenneskers vinterblege Ansigter. De fleste vidste desuden nu, i hvilket